

A Fővárosi Ítéltábla a Debreczi Ügyvédi Iroda ..., ügyintéző: dr. Debreczi Géza ügyvéd) által képviselt felperes neve (...) felperesnek, dr. Petrik Péter ügyvéd (...) által képviselt I.rendű alperes neve (...) I. rendű és II.rendű alperes neve (...) II. rendű alperesek ellen szerzői jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. október 29. napján kelt, 25.P.../2015/5. számú ítélete ellen az alperesek részéről 6. sorszámon, a felperes által 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (Ötvenezer) forintot, valamint ezen összegnek 2009. december 22. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, továbbá a II. rendű alperest, hogy ugyanezen időn belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forintot és ezen összegnek 2010. december 2. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A felperes által le nem rótt 36.000 (Harminchatezer) forint fellebbezési illetékből köteles a felperes 30.400 (Harmincezer-négyszáz) forintot, az I. rendű alperes 4.000 (Négyezer) forintot, a II. rendű alperes 1.600 (Ezerhatszáz) forintot megfizetni az államnak külön felhívásra. Ezt meghaladóan a felek a felmerült másodfokú perköltségüket maguk viselik.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. és II. rendű alpereseket, hogy internetes honlapjuk főoldalán tegyenek közzé nyilatkozatot a perbeli könyv forgalmazásának időtartamával megegyező ideig, melyben adjanak tájékoztatást arról, hogy nem rendelkeztek jogosultsággal a felperes „K...” cím művének kiadására és fejezzék ki sajnálkozásukat a magatartásukért, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság a viszontkeresetet is elutasította.

A le nem rótt 36.000 forint eljárási illetékről akként rendelkezett, hogy azt az I. és II. rendű alperesek egyetemlegesen kötelesek az államnak külön felhívásra megfizetni, míg a 48.000 forint fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére a felperest kötelezte.

Az ítélet tényállása szerint az I. és a II. rendű alperesi gazdasági társaságok tevékenysége könyvkiadásra irányul, míg a felperes író és asztrológus. A felperes és az I. rendű alperes között 2009 őszén tárgyalások folytak a „K...” című könyv I. rendű alperes általi kiadása tárgyában. A felek ennek során személyes találkozásokra is sort kerítettek, valamint elektronikus levelezés útján is érintkeztek. E levelezés során a felperes 2009. augusztus 30-án küldte el a szerkesztetlen könyvet az I. rendű alperes részére, aki 2009. szeptember 16-án borítótervet küldött a felperesnek. A borító

kapcsán további elektronikus levelezés zajlott a felek között, amelynek során a felperes 2009. október 5-én meghatalmazást adott élettársa, dr. T... I... részére, aki ennek tényét 2009. október 6-án elektronikus levélben közölte az I. rendű alperessel. 2009. november 18-án kérdéseket intézett a könyv szerkesztésével kapcsolatban az I. rendű alpereshez és jelezte, hogy amennyiben a levelére négy napon belül nem érkezik válasz, azt úgy tekintik, hogy a kiadó elállt a könyvsorozat megjelentetésétől. 2009. november 23-án az I. rendű alperes azt válaszolta, hogy továbbra is szándékában áll kiadni a felperes könyveit és személyes találkozót kért. 2009. december 7. napján a felperes meghatalmazottja útján levelet küldött az I. rendű alperesnek, amelyben közölte, hogy a könyv előkészülete során a szerző és a kiadó között egyet nem értés lépett fel, ezért a szerző a kiadóval nem kíván a „K...” című könyvre kiadási szerződést kötni.

Az I. rendű alperes ennek ellenére a könyvet 3001 példányban a R... D... N... Zrt. útján kinyomtattatta, amelynek költsége 611.304 forint volt. 2009. december 16-a és 2010. december 2-a között az I. rendű alperes 364 példányt értékesített a könyvből viszonteladók részére részben a II. rendű alperes, mint bizományos útján, amelyből összesen 314.793 forint bevétele származott. 2010. december 2-án 2627 példányban bizományi értékesítésre átadta a könyvet a II. rendű alperes részére, aki abból 142 példányt értékesített viszonteladók számára, amelyből az I. rendű alperesnek összesen 143.526 forint bevétele származott.

A felperes meghatalmazottja útján 2009. december 21-én és 2010. január 18-án felszólította az I. rendű alperest, hogy a „K...” című könyv nyomtatásban való megjelenítését, annak forgalomba hozatalát, kiadását haladéktalanul szüntesse meg, honlapján nyilatkozatban tájékoztassa a vásárlókat arról, hogy a könyv kiadására jogosultsággal nem rendelkezik. Felszólította továbbá, hogy kártérítésként a könyv minden egyes kinyomtatott példánya után 1.000 forint összeget fizessen meg a felperesnek. A felszólításnak az I. rendű alperes nem tett eleget. A per folyamatban léte alatt a II. rendű alperes a megmaradt 2485 példányt a K... N... Kft. részére átadta megsemmisítés céljából, ahol az megsemmisítésre került.

Az elsőfokú bíróság 25.P.../2011/16. sorszám alatt részítéletet hozott, amelyben a szerződés létre nem jöttének és érvénytelenségének megállapítása tárgyában előterjesztett elsődleges keresetet elutasította. A Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.../2014/9. számú részítéletében az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta.

A felperes a folytatódó eljárásban keresetében az I. és a II. rendű alperes kötelezését kérte arra, hogy a honlapjukon nyilatkozatban tájékoztassák a vásárlókat arról, hogy a „K...” című könyv kiadására jogosultsággal nem rendelkeztek és ezért a felperes elnézését kéri.

Kérte továbbá 458.319 forint gazdagodás megtérítésére kötelezni az I. rendű alperest, mely összegből 314.793 forint után 2010. december 3. napjától a kifizetésig a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére is igényt tartott.

A fentieken túl az I. és a II. rendű alperest egyetemlegesen a könyv minden kinyomtatott példánya után 1.000 forint kártérítés és ezen összegnek a kiadás napjától a kifizetésig számított, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni.

Emellett igényt formált az I. és II. rendű alperestől 1.000.000 forint kártérítés és annak 2009. december 22-étől számított törvényes késedelmi kamatának megfizetésére személyiségi jogi jogsértés miatt.

Állította, hogy az I. rendű alperes anélkül hozta nyilvánosságra az általa alkotott művet, hogy erre jogosult lett volna, ezzel pedig megsértette a felperes szerzői jogát. Előadta, hogy a könyvet a későbbiekben a II. rendű alperes forgalmazta, így az alperesek a könyv megjelentetésével megsértették a felperes névviseléshez való jogát, mivel anélkül tüntették fel a felperes nevét a

kiadványon, hogy ahhoz a felperes hozzájárult volna. A könyv engedély nélküli kiadása a felperes részére komoly megrázkódtatást és lelki törést okozott, elvesztette bizalmát mind a jogi, mind az üzleti környezetben, kedélyállapota romlott.

Az I. és a II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy a felek a szerződés minden lényeges kérdésében megállapodtak, csak a szükséges aláírás maradt el. 2009. szeptember 30-án érvényesen létrejött a felek között a kiadói szerződés, mivel az elektronikus szerződésben megállapodtak azon kérdésekben, amelyeket a szerzői jogi törvény előír.

Az I. rendű alperes viszontkeresetet terjesztett elő, amelyben a felperes kötelezését kérte 952.755 forint, valamint ezen összeg 2009. december 16. napjától számított törvényes kamatának megfizetésére. Állítása szerint a viszontkeresetben megjelölt összegű vesztesége származott a perbeli mű kiadása és értékesítése kapcsán. Elsődlegesen azt állította, hogy a szerződés az I. rendű alperes és a felperes között érvényesen létrejött, azonban az elkészült könyveket a felperes szerződésszegése következtében megsemmisíteni kényszerült. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a felperes őt a perbeli könyv kiadására buzdította, a szerződés megkötésének elmaradása miatt pedig az I. rendű alperesnek jelentős kára származott.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy az I. rendű alperes azután intézkedett a nyomtatás iránt, hogy már tudta, hogy a felperes nem kívánja kiadatni vele a könyvet, ezért az ebből származó kárát nem háríthatja át a felperesre.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nagyobb részben alaptalannak, míg a viszontkeresetet teljesen alaptalannak találta. Határozatát a Pp. 3. § (3) bekezdésére, 163. § (2) bekezdésére, 164. § (1) bekezdésére és 206. § (1) bekezdésére, a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 4. § (1) bekezdésére, 56. § (1) bekezdésére, 94. § (1) bekezdés c), e) pontjára, (2) bekezdésére, a Ptk. 6. §-ára, 76. §-ára, 77. §-ára, 205. § (2) bekezdésére, 217. § (1) bekezdésére, 339. § (1) bekezdésére, valamint az elektronikus aláírásról szóló 2011. évi XXXV. törvény (Ealtv.) 4. § (1) bekezdésére alapította.

Megállapította, hogy a felek elektronikus úton történő levelezése nem felelt meg a Ptk-ban rögzített írásba foglalás követelményének, ugyanis amennyiben a jogszabály írásbeli alakot ír elő a szerződésre, úgy elektronikusan e követelménynek csak fokozott biztonságú elektronikus aláírással aláírt ajánlatváltással lehet eleget tenni. Mindezek ellenére részletesen vizsgálta a felek nyilatkozatait, mely vizsgálat alapján arra jutott, hogy a felek között az akaratuk kölcsönös és egybehangzó kifejezésére nem került sor. Ennek elmaradása ahhoz vezetett, hogy a felek között kiadói szerződés még érvénytelen formában sem jött létre. A szerződés létrejöttének hiányában az I. rendű alperesnek nem volt joga a perbeli könyv megjelentetéséhez, így a könyv kiadásával kapcsolatos jogellenes magatartásával megsértette a felperesnek a művel kapcsolatos személyhez fűződő jogai közül a mű nyilvánosságra hozatalának jogát, valamint a vagyoni jogok közül a többszörözés és terjesztés jogát. A II. rendű alperes, mint bizományos magatartása is jogellenesnek minősült, hiszen a könyv értékesítése során a saját nevében kötött adásvételi szerződéseket, mely magatartásával a felperesnek a perbeli művel kapcsolatos személyhez fűződő jogai közül a mű nyilvánosságra hozatalának jogát, valamint a vagyoni jogok közül a terjesztés jogát megsértette. A szerzői jogsértés folytán az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemnek megfelelően, azonban szabatos megfogalmazásban kötelezte az alpereseket elégtétel adására, annak megfelelő nyilvánosságot biztosítva a honlapokon való közzététellel.

A jogsértéssel elért gazdagodás mértékének meghatározásánál az elért teljes bevételből indult ki és

abból a jogsértés objektív jellege folytán levonhatóan találta a tényleges igazolt költségeket, amelyek között álláspontja szerint a meg nem fizetett jogdíj nem szerepelhet. Kifejtette, hogy a perbeli esetben a nyomtatással felmerült kiadások meghaladták az értékesítésből elért bevételt, azaz az I. rendű alperesnek az értékesítésből nyeresége nem származott. A felperes tehát legfeljebb a jogdíjra tarthatott volna igényt, azonban ilyen címen igényt nem érvényesített, ezért az elsőfokú bíróság a gazdagodás megtérítésére irányuló kereseti kérelmet elutasította.

Nem látta megállapíthatónak azt sem, hogy a szerzői jogi jogsértéssel okozati összefüggésben bármiféle kár érte volna a felperest, utalva dr. T... I... tanúvallomására, amely szerint a felperes utóbb maga ismét megjelentette a könyvet. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság az Szjt. 94. §-ának (2) bekezdésére alapított kártérítésre irányuló keresetet is elutasította.

Megállapította, hogy a felperes névviselési jogának sérelme az általa állított magatartással összefüggésben nem valósulhatott meg, mivel a felperes saját műve szerzőjeként való feltüntetés nem jelent jogosulatlan névhasználatot, hiszen annak valóban ő a szerzője, még ha az nem is az általa kívánt formátumban került megjelentetésre. Az egészség megsértésével szemben védelmet nyújtó Ptk. 76. §-ára alapított kereseti kérelem tekintetében részletesen tájékoztatta a felperest az őt terhelő bizonyítási kötelezettségről és a szakértői bizonyítás szükségességéről, ennek ellenére a felperesnek bizonyítási indítványa nem volt e körben, így a bizonyítás sikertelen volta a felperest terhelte. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a személyiségi jogi jogsértésre alapított kártérítési keresetet is elutasította.

Ezt követően az I. rendű alperes viszontkeresetét vizsgálta, amelynek tekintetében megállapította, hogy mivel szerződés nem jött létre a felek között a korábbiak szerint, így szerződésszegéssel a felperes nem okozhatott kárt az I. rendű alperesnek, ezért azt érdemben nem vizsgálta. A biztatási kár tekintetében jelentőséget tulajdonított annak, hogy dr. T... I... 2009. december 7-ei írásbeli nyilatkozatát követően küldte nyomdába a könyvet az I. rendű alperes, amely alapján jóhiszeműnek nem volt mondható, ugyanis a felperes általa ismert szándéka ellenére intézkedett a nyomtatás iránt. Mindezekre tekintettel a további feltételeket nem vizsgálva a viszontkeresetet mint alaptalant elutasította.

A határozattal szemben mind a felperes, mind az alperesek fellebbezéssel éltek.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását (helyesen: részbeni megváltoztatását) és a kereset szerinti döntés meghozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy jogszerűtlenül került sor az elsőfokú bíróság által a felperes Szjt. 94. § (2) bekezdésére alapított kártérítési keresetének elutasítására. A kártérítés alapvető feltételei közül a jogellenességet a Fővárosi Törvényszék is bizonyítottan találta, a felperesi kár pedig minimálisan a kiadói szerződésben megjelölt jogdíjjal egyezik meg, míg a perben nem volt kérdéses, hogy a felek egyeztetése milyen mértékű jogdíjra vonatkozott, így a kár bekövetkezte és összegszerűsége semminemű bizonyítást nem igényelt. Legalább 250 db, az alperes által kiadott könyv, illetve azok ellenértéke illetné meg a felperest kártérítésként. Figyelemmel arra, hogy a per során az alperes maga tette lehetetlenné a teljesítést a kinyomtatott könyvek bezúzása által, így értelemszerűen kártérítésként a könyvek ellenértéke illeti meg a felperest. A forgalmazott könyvek kiskereskedelmi ára 1.800 forint volt, az I. rendű alperes előadása szerint a felperes 250 könyvre volt jogosult, így a kára összesen 450.000 forintot tesz ki. Az elsőfokú bíróságnak ezért minimálisan az I. rendű alperes által elismert összeg, azaz 450.000 forint és annak törvényes késedelmi kamatai megfizetésére kellett volna köteleznie az alpereseket.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Ptk. 76. §-ában megjelölt egészséghez való jog sérelme esetére kizárólag a szakértői bizonyítást kívánta elfogadni. A felperes sem a keresetében, sem ezt követően nem hivatkozott arra, hogy az alperesi jogsértés pszichés elváltozást vagy kimutatható egészségügyi állapotromlást eredményezett nála, így szakértői bizonyításra nem volt szükség, a bíróság azonban az ügy összes körülményének mérlegelése útján megállapíthatta volna a felperest ért hátrányt és annak mértékét.

Az alperesek fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását (helyesen: részbeni megváltoztatását) és a felperes teljes keresetének elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérték.

Fenntartották fellebbezésükben, hogy a peres felek között az alakszerűség megtartásával érvényes kiadói szerződés jött létre, ennek ellenkezőjét álláspontjuk szerint tévesen állapította meg az elsőfokú ítélet. Az írásbeli alakszerűség követelményének a felek eleget tettek, jognyilatkozataik tartalma és formája pontosan megállapítható, a megállapodás a felek között 2009. szeptember 30-án létrejött.

Az elsőfokú bíróság a biztatási kár körében nem vizsgálta az I. rendű alperes által 2009. december 7. napjáig kifejtett tevékenységet, illetve az ebből eredő kárt, holott az I. rendű alperes a kiadás előkészítésével a felperes 2009. december 7-ei nyilatkozatáig is kifejtette a mű kiadásával kapcsolatos tevékenységét. A kárnak az összecszerű bizonyítására azért nem kerülhetett sor az elsőfokú eljárásban, mert erre nézve az elsőfokú bíróság elmulasztotta az I. rendű alperest tájékoztatni a bizonyítási teherről, az I. rendű alperes által pedig e körben felajánlott bizonyítási indítványokat elutasította. Ennek tényét az elsőfokú ítélet meg sem említi, az elutasítást külön nem indokolja, ami lényeges eljárási szabálysértés.

Emellett az elsőfokú ítélet nem tartalmazza a pernyertesség-pervesztesség arányára vonatkozó számítást, sem az egyes kereseti és viszontkereseti kérelmek pertárgy értékének meghatározását. A felperes elutasított kereseti kérelmei pertárgy értéke meghaladta az alperesi viszontkereset értékét, így jogszabálysértő azon ítéleti rendelkezés, amely a pernyertesség-pervesztesség arányát egyezően állapította meg.

A felek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A felperes fellebbezése részben alapos, az alperesek fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg. Érdemi döntését és annak jogi indokait azonban a Fővárosi Ítéltábla csak részben osztotta, a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel azokhoz az alábbiakat fűzi.

A perben nem volt vitatott, hogy a „K...” című könyv szerzője a felperes és hogy a mű szerzői jogi védelemben részesül, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a jogvitát az Szjt. rendelkezései alapján bírálta el.

Az Szjt. 56. §-ának (1) bekezdése szerint kiadói szerződés alapján a szerző köteles a művet a kiadó rendelkezésére bocsátani, a kiadó pedig jogosult azt kiadni, valamint forgalomba hozni és köteles a szerzőnek díjat fizetni.

A kiadói szerződés a felhasználási szerződés egyik altípusa, ezért irányadó rá az Szjt. 45. §-ának (1) bekezdése, amely szerint a felhasználási szerződést - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - írásba kell foglalni. Az írásba foglalás elmaradása a felhasználási szerződés semmisségét eredményezi. Az írásba foglalás kötelezettségét a joggyakorlat tágan értelmezi, akként, hogy a felhasználási

szerződéssel kapcsolatos minden nyilatkozat csak írásban érvényes.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek elektronikus levelezése nem felelt meg az írásba foglalás Ptk-ban rögzített követelményének, mert arra nem fokozott biztonságú elektronikus aláírással ellátott ajánlatváltással került sor. Mindemellett a szerződés lényeges, illetve bármelyik szerződő fél által lényegesnek tartott kérdéseiben sem jött létre kölcsönös és egybehangzó akaratnyilvánítás a felperes és az I. rendű alperes között. A jogszabály alapján lényeges kérdésnek minősül a felperes által a mű kiadás céljából való rendelkezésre bocsátása, továbbá a díj kérdésében való megállapodás, míg a felperes további lényeges kérdésnek minősítette a mű külalakját, mely vonatkozásban nem sikerült kompromisszumra jutnia a feleknek, különösen a könyv borítója tekintetében.

Mindezek alapján helytállóan következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes a könyv kiadásával - erre irányuló felhasználási szerződés hiányában - jogellenes magatartást tanúsított, amellyel megsértette a felperesnek a művel kapcsolatos személyhez fűződő jogai közül a mű nyilvánosságra hozatalának jogát, valamint a vagyoni jogok közül a többszörözés és terjesztés jogát. A II. rendű alperes pedig azzal, hogy bizományosként a könyv értékesítése során a saját nevében kötött adásvételi szerződéseket, megsértette a felperesnek a mű nyilvánosságra hozatalához fűződő jogát, valamint a vagyoni jogok közül a terjesztés jogát.

Az így megállapított szerzői jogsértés folytán helytállóan kötelezte az elsőfokú bíróság az alpereseket a kért elégtételadásra, amelynek megállapított módja és mértéke az irányadó joggyakorlatnak megfelel.

A másodfokú bíróság azonban nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak a jogsértéssel elért gazdagodás tekintetében kifejtett álláspontjával. Azt helyesen rögzítette, hogy ha a jogsértéssel elért bevétel folytán veszteség keletkezett vagy nem keletkezett jövedelem, a jogsértő csak a jogdíjjal azonos összeget köteles gazdagodás címén megfizetni. A perbeli esetben a nyomtatással felmerült kiadások meghaladták az értékesítésből elért bevételt, a felperes tehát legfeljebb a jogdíjra tarthat igényt. Nem volt osztható azonban az elsőfokú ítélet álláspontja abban, hogy a felperes ilyen címen igényt nem érvényesített, ezért a gazdagodás megtérítésére irányuló kereseti kérelme elutasításának van helye. Amennyiben ugyanis a szerző az Szjt. 94. § (1) bekezdés e) pontja szerinti gazdagodás visszatérítését kéri, amelynek minimuma a jogsértés következtében megfizetni elmulasztott jogdíj, úgy ez esetben nem utasítható el a kereset arra tekintettel, hogy a felperes ilyen jogot a perben nem érvényesített. Az irányadó gyakorlat szerint jogdíj jár a szerzőnek akkor is, amennyiben a jogügylet veszteséges, ezért a gazdagodás megtérítése iránti igény legalább a szakmában szokásos felhasználási díj iránti igényként értelmezendő.

A perbeli esetben a rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható volt, hogy az I. rendű alperes 364 példányt, míg a II. rendű alperes 142 példányt értékesített a könyvből, amelynek az ára 1.800 forint/darab volt. A másodfokú bíróság a szellemi alkotások terén irányadó 5-10 %-os mértékű átlagos jogdíjból kiindulva mérlegeléssel annak középértékét, 8 %-ot vett alapul, és ennek alapján állapította meg a jogsértő alperesek által gazdagodás visszatérítéseként megfizetni rendelt, a fentiek szerint mérlegeléssel megállapított felhasználási díjat, amely után az I. rendű alperes a kiadástól, a II. rendű alperes pedig az értékesítéstől számítva késedelmi kamat megfizetésére is köteles, amely összeg a fentiek értelmében jogsértéssel elért gazdagodásként, és nem a felperes fellebbezésében sérelmezett kártérítésként jár a felperesnek.

Az elsőfokú bíróságnak az Szjt. 94. §-ának (2) bekezdésére alapított kártérítésre irányuló kereset

tekintetében elfoglalt álláspontja helytálló volt, a másodfokú bíróság sem találta igazoltnak a szerzői jogi jogsértéssel okozati összefüggésben felmerült kárt bekövetkeztét, ezért az elsőfokú ítélet kártérítési keresetet elutasító rendelkezésének megváltoztatására nem látott okot.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a személyiségi jogi jogsértésre alapított kártérítési kereset elutasítása tekintetében is. Helyesen állapította meg, hogy a felperes névviselési jogának sérelme az általa állított magatartással összefüggésben nem valósulhatott meg, hiszen a felperes mint szerző neve feltüntetésre került az I. rendű alperes által kiadott művön, míg a Ptk. 76. §-ára alapított kereseti kérelem tekintetében a felperes állítása bizonyítatlan maradt. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének a jogszabály szerint eleget tett, ennek ellenkezőjére alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében.

Helytállóan került sor az I. rendű alperes viszontkeresetének elutasítására is az elsőfokú bíróság által. Megfelelően járt el, amikor a szerződésszegéssel okozott kár megfizetésére irányuló viszontkereseti kérelmet érdemben nem vizsgálta arra tekintettel, hogy szerződés nem jött létre a felek között a korábbiak szerint, így az nem értelmezhető. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú ítélet álláspontját a biztatási kár tekintetében is. A nem vitatott peradatok szerint dr. T... I... 2009. december 7-ei írásbeli nyilatkozatát követően küldte nyomdába a könyvet az I. rendű alperes, azaz a felperes kifejezett szándéka ellenére intézkedett a nyomtatás iránt, így jóhiszeműnek nem volt mondható. Ezért nincs jelentősége az I. rendű alperes által 2009. december 7-e előtt kifejtett tevékenységnek, illetve az ezzel felmerült költségeknek, amelyre nézve a felperes az elsőfokú eljárásban konkrét tényeloadást nem tett így annak bizonyítására vonatkozó tájékoztatási kötelezettsége sem volt az elsőfokú bíróságnak.

Alaptalanul sérelmezték az alperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet pernyertesség-pervesztesség arányára vonatkozó megállapítását. Az elsőfokú bíróság számítása megfelelő volt, és helyesen járt el, amikor a pernyertesség-pervesztesség arányát egyezően állapította meg, amelyen lényegében nem változtat annak ténye sem, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet marasztalásra irányuló keresetet elutasító rendelkezését kis részben megváltoztatta a fellebbezés következtében.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az I. rendű alperest 50.000 forint, a II. rendű alperest 20.000 forint és kamata megfizetésére kötelezte, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A felek közel egyező mértékű pernyertességi arányára tekintettel a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerint akként rendelkezett, hogy a felek a másodfokú eljárással felmerült költségeiket maguk viselik.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetekre vonatkozó rendelkezés az illetekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén és a Pp. 81. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. szeptember 29.

. Lesenyei Terézia s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: